

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 12. Quòd allegatio talis consensus manifestet, quòd nec Abbas, nec Monasterium in illa lite adfuerint, vti neque de facto adfuerunt, ac proinde quòd quidquid in ea agi, dici, ac Iudicari potuerit, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

In istud consenserit contra id, quod tantis animis, tanto labore, studio, sollicitudine, à Monasterio ab omnibus retro sæculis defensum, actum, probatum, per ius ac iustitiam euisum, obtentum, adiudicatum fuit? quæ ista rerum perditio, proditio fuerit?

Atqui Prælatus, aut quilibet alius, siue gestor, siue procurator, cum præuaticatus est, nunquam nocet Ecclesiæ. *Socin. regula 17. Card. Tusch. verb. Prælatus, concl. 503. n. 9.*

Neque magis nocet, aut valere potest vlla sententia, dum collusio intercessit, *tot. tit. ff. de collus. de reg.*

Immo neque dum nuda Prælati contumacia interuenit. *Præses Faber Cod. Fabriano, lib. 7. tit. 22. quib. res iudic. non nocet, defin. 11.* cuius verba hîc adscribere non abs re fuerit.

Sententia, inquit, contra Prælatum lata nocet Successori, ipsædemque remedijs opus est ad rescindendam iudicati auctoritatem, quibus opus esset, si is ipse Prælatus uideret qui condemnatus est, sed hoc ita si non per Prælati contumaciam aut collusionem iudicatum sit, his enim casibus saluam successori defensionem esse conuenit, adeo, ut etiamsi Senatus-consulto decisa res fuerit, non indigeat successor ciuili supplicatione, nimirum fauore Ecclesiæ, cui nocere improbi Prælati contumaciam aut collusionem non oportet, quo minus ex integro de partium iure cognoscatur. hæc ille.

§. 12. Quòd allegatio talis consensus manifestet, quòd nec Abbas, nec Monasterium in illa lite adfuerint, uti neque de facto adfuerunt, ac proinde quòd quidquid in ea agi, dici, ac Iudicari potuerit, Monasterio obesse nequeat.

VT iste similis consensus, aut talium Abbatis propositionum allegationes, contra Monasterij essentialem statum, non solum rationi, sed & simplici naturali sensui manifestè repugnant: ita & eidem sensui ac rationi primo intuitu ingeritur fieri non potuisse, ut vllus à Monasterij parte, isti liti, in qua talia proponebantur interfuerit, ac proinde quòd nihil illorum, quæ agi, quæque fieri potuerunt, siue in medijs, siue in extremo, siue in allegationibus, siue in iudicatione, per quæcunque actitata, per sententiam vllam, qualem qualem esse obtendere velis, Monasterio obesse aut præiudicare potuerit. *tot. tit. C. quib. res iudic. non nocet. l. licet 24. Cod. de Procuratorib.*

Ac quod de facto res ita se habeat, respice processus acta, videbis nullum ad hanc causam à Monasterio, vel ab Abbate constitutum fuisse Procuratorem, nullam pro illius iurium conseruatione defensionem esse propositam, tantummodò in extremo processus fine, causæque conclusione obtrusum fuisse illum, de quo supra narratio facta est, procuratorem, qui sub prætextu generalis mandati ob alia negotia dati, in hac adeo momentosa causa comparuit, ad hoc ipsum, ut potestatis suæ defectum indicaret, neque de defensione, de rebus ad merita causæ Maximinianæ pertinentibus verbum protulit.

Sed Archiepiscopus ille, qui cum Archiepiscopus esset simul & Abbas, per Commendam, omnia molitus est, dixit, fecit, quæ Monasterij statum diruerent, quamuis illorum, quæ in illo processu dixit, contraria omnia ante dixerat Imperatoriæ Maiestati Imperioque.

Cætera ad hoc propositum latius deducta in narratione, voti refutationem

præcedente, hinc non repetuntur, illic videre licebit.

Vt is talis obesse posset, talis processus, consensus, iuris refutatio, renunciatio, donatio, profligatio, sed illius iuris, in quo tanti momenti status ac ipsa quodammodo essentia Monasterij consistit, non solum requireretur Abbatis simul & Capituli mandatum, non tantum generale, sed speciale ac expressum: verum & omnes illæ causæ ac solemnitates, quæ ad donationem rerum potissimum Imperialis Monasterij requirerentur, quorum nihil hinc interuenit.

Renunciatio est quædam alienatio, ideo si fiat à Monasterio, debet subesse causa, quæ requiritur in alienatione. *Card. Tusch. verb. Renunciatio, conclus. 160. numero 1.*

Item renunciatio Iuris quæsitæ dicitur quædam donatio seu saltem habet vim donationis. *ibid. num. 7.*

Multò minus potest Prælatus cedere iura quæsitæ Ecclesiæ. *Idem verb. Prælatus, concl. 506. n. 56.*

Vti neque transigere, compromittere, alienare, donare, aut præiudicare Ecclesiæ, dum habet Capitulum. *Idem eod. vers. Prælatus Concl. 500. n. 56.*

Mandatum ad causam, quam quis habet cum Titio, & generaliter ad omnes causas alias debet restringi cum Titio, si non addatur clausula, cum quacunque alia persona. *Tusch. verb. Mandatum, concl. 50. num. 20. Barth. in l. quod dicitur in princip. ff. de tut. Dec. cons. 502. n. 9.*

In generali mandato non veniunt ea, quæ mandans non fuisset specialiter concessurus. *Idem Tusch. ibid. n. 21. cap. in generali de reg. iur. in 6. l. oblig. generali, ff. de pignor.*

Mandatum generale non comprehendit donationem vel abdicationem iuris quæsitæ à mandante. *ibid. n. 23.*

Procurator generalis non potest renunciare exceptioni competenti Principali, quia esset donare. *num. 24. Castrens. cons. 196. col. 2. in princip. lib. 2.*

Procurator generalis non potest cedere ius competens Principali, quia speciale requiritur. *n. 25. Crauet. Cons. 442. n. 10.*

Mandatum generale non comprehendit incerta tempore mandati. *num. 27. Alexand. cons. 106. n. 8. & 9. verbo, Decimo lib. 2.*

Mandatum generale non continet ea, quæ verisimiliter dominus non concessisset, *n. 29. Bart. in l. filius familias col. 2. ff. de donat.*

Vbi agitur de graui præiudicio, vti est causa dignitatis, gradus, famæ, non sufficit generale Mandatum, sed speciale requiritur. *Alexand. cons. 133. n. 8. lib. 6. l. non solum 39. in fine, ff. de Procuratorib. cuius legis, hæc sunt verba: Sed non facile per procuratorem quis suspectus accusabitur (glossa habet excusabitur) quoniam fama causa est, nisi constet ei à tutore mandatum nominatim.*

Vbi agitur de statu aut qualitate personæ, itidem requiritur speciale mandatum, nec generale sufficit, immo vbi de simplici patria potestate quæstio est, siue de personâ vindicandâ tanquam patriæ potestati subiecta. *l. Pomponius 40. ff. de procuratorib. his verbis: Denique, vt liberi, qui in potestate absentis dicuntur, dicantur interdictum (de liberis exhibendis scilicet) non posse desiderare aut (scilicet procurator) nisi vt Iulianus ait, causâ cognitâ, id est, si & nominatim ei mandatum sit &c.*

Ex quibus omnibus manifestè sequitur non solum Abbatem in status Maximiniani perditionem non consensisse aut consentire potuisse, sed neque auditum fuisse, siue Abbatem, siue Monasterium in eadem lite, neque tanquam partem eidem interfuisse, atque adeo neque quidquam in eius præiudicium iudi-

cari potuisse, ac per consequens iudicatum non fuisse, sed quidquid iudicatum sit, in Monasterij Commodum necessariò cedere, nec aliter contingere aut fieri potuisse. Nam certum est

§.13. *Quod contra Monasterium iudicari non potuerit deficiente mandato, sed bene pro Monasterio.*

Siquidem condemnari nemo potest non legitimè auditus, siue per legitimum Procuratorem non defensus, sed bene absoluti. *l. acta 45. in fine. ff. de re iudic. l. non eo minus 14. & ibi DD ff. de procuratorib.*

Ad defendendum omnes admittuntur oblati à cautione iudicatum solui (quam si pars non exigit Iudex non vrget) quo casu si sententia feratur pro eo, qui se obtulit defensionis, proderit exceptio Reo. si ab eo petatur, non autem noceret ei nisi esset Tutor vel Curator. Verba glossæ ad leg. rei iudic. 4. ff. de except. rei iudic.

Sic & sententia lata post mortem litigantis valet, quando absoluitur, vel cùm sententia est ad eius fauorem. *l. cum quasi 30. in Princip. ff. de fideicommiss. libert.*

Quamuis non valeat lata contra mortuum ab alio defensus, quando mortuus condemnatur. *l. de quare §. 1. ff. de iudicijs.*

Particulariter ad nostrum casum sententia pro minore etiam in defenso valet. *l. non do minus 14. C. de procuratoribus.*

Ita & pro Ecclesia indefensa, *Gothof. ad d. l. & DD.*

Ita & pro fisco indefenso. *gloss. in l. 3. §. diuus, C. de iure Fisci. Gothof. ad d. l. non eo minus.*

Vnde per inuitabilem consequentiam sequitur, cùm tantus Iudex rebus ita constitutis sententiam tulerit, quam (si per eandem Monasterio præiudicasset aut damnum intulisset) ferre non poterat, sequitur per illam præiudicare, nocere, aut damnum, vel interesse inferre non voluisse, neque de facto intulisse.

§.14. *Quod non solum ex defectu mandati, sed & ex ratione iustitiæ sententia ferri non potuerit, contra immediatum sub Imperio statum.*

Ipsò libelli scriptore testante & asserente sententia ferri non potest contra sententiam: videat ipse illud, quod tantopere in suo libello exaggerat.

Sententia, inquit, immo consilij aulici, cum quo (vrait) Camera Imperialis parem seu concurrentem Iurisdictionem habet, atque adeo ipsius Imperatoris sententia contra alteram sententiam prolata nulla est, ad quæ confirmanda, turbas penè atque adeo iurgia concitat, deinde reuideat in eodem libello suo §. non sententia Cæsarei & c. pag. 18. Item §. quæ Pontificia Imperatoris & c. pag. 28. isti textus, ista eadem redicta redocebunt.

Atqui sententiam habent Maximiniani ab Ottone Imperatore hætenus iudicatam.

An existimas sapientem illum Camera Senatam, in illa, quæ hîc obijcis, incurere sententiamque suam illi Imperatoris sententiæ contraria complecti voluisse?

Vide præterea tuum idem votum: quæst. ante probata in princip pag. 88. reperies ibidem asseri, luce meridiana clarius constare, datum Monasterio priui-

legium,